स्यन्त्वेत्यादि। अथानन्तरं या गङ्गा दिवः स्यन्त्वा स्यन्त्वा २२ सर्गः स्रुत्वा स्रुत्वा आभीक्ष्ण्येण स्रुत्वेति चकारात् क्वाच आभीक्ष्ण्ये ज॰म॰ च द्वे भवतः शम्भोर्मूर्द्ध्नि स्कन्त्वा गत्वा क्षितिं गता क्विस्कन्दस्यन्दो रित्यनुनासिकलोपप्रतिषेधः तां पुण्यस्य मूर्त्तिमिव द्रुतां गाहितासे स्नातुं विलोभितासि॥ ११॥

स्यन्त्वेत्यादि। अथानन्तरं गङ्गां गाहितासे तस्यामवगाहं भ॰ करिष्यसि कीदृशीं दिवः स्वर्गात् स्यन्त्वा स्यन्त्वा स्रुत्वा स्रुत्वा शम्भोः शिरसि मूर्द्ध्नि स्कन्त्वा गत्वा क्षितिं गतां पुण्यस्य द्रवीभूतां मूर्त्तिमिव नकित्स्कन्दस्यन्दइति कित्त्वनिषेधात् नलोपाभावः॥ ११॥

तमसायामहानीलपाषाणसदृशत्विषः। वनान्तान् वङ्ग मन्तासे नागराक्रीडशाखिनः॥ १२॥

तमसायाइत्यादि। तमसायाश्च नद्याः वनान्तान् वनोपक ज॰म॰ ण्ठान् महानीलमणेस्तुल्यत्विषोऽतिनीलत्वात् नागराणां आक्री डोरन्तव्यं तत्साक्षिणः वङ्गमन्तासे स्नाघितासे॥ १२॥

तमसायाइत्यादि। त्वं तमसायानद्यावनान्तान् वनप्रदे भ॰ शान् वङ्ग मन्तासे स्नाघितासे कीदृशान् अतिनीलत्वात् महानील प्रस्तरतुल्यकान्तीन् नागराणां आक्रीडाः शाखिनउद्यानवृक्षा